

מאת אביגיל ינאי

מאונך:

1 קישרו את הקרבן אל המזבח (יום שלאחר החג); 5 מושבה בהור השרון; בת 60; 10 נושא משרה ממשלתית; 11 עפר טיט צהוב; 13 כינוי לאיברתנועה; 14 טבעת באף כהמה; 15 תשלום כפוי; 16 החלק השמן הטוב ביותר; 18 צלוי למחצה; 20 נחשול; 21 פה; 22 כדאריס; 24 שירו, זמרו — ... לה בתורה (תהלים קמ"ז); 25 ילדים; 26 הקבלה; 28 עבר; 30 כרס; 31 חומה; 32 עוף, מסימני האביב; 34 עור של בעלי חיים, ממולא קש; 35 ללא תשלום; 38 בירה אירופאית; 39 בת-קול; 41 זכמת הקבלה (ר"ח); 42 סוג אריג; 43 אלהים; 45 הניטת שבלר תבואה; 47 חדר צר; 48 הסתפקות במועט; 50 גרע; 51 רברסור; 52 מזיק לבגדים; 54 נפתל; הפכפך; 57 פילוסוף, פסיכולוג ופרגון אנגלי נודע (ש"מ); 61 די; 62 רשן; 64 כלי-קבול לשמן; 65 בל יראה במושבותינו ככל ימיהפסה; 66 מזון בניישראל במדבר; 67 איהפה; 69 הברי, להט; 70 השמיד; 72 ... ודי ויצי" הודעתו של יוליוס קיסר; 74 סחורה, רבר הקנוי; 75 רעב; 77 רפק; 78 נטל, עול; 81 הבטחה תניגית, התחייבות; 83 יהיר; 84 במתנות; 86 בעלה של יעל, הורגת סיסרא; 88 כלי לאכר; 89 בזמן שחלק, לפני; 91 אות-הנצחון; 93 בית ארץ-השם; 95 גורל; 96 צמח הרפנה; 98 עיר מצרית עתיקה; 100 בטנו; 102 להיכ; 103 שן חותכת; 104 אילדוני נפוח בארץ; 105 גרי אחד (ארמית).

מאונך:

1 קרבן הנשרף באש על ה- מזבח; 2 ניגש; 3 ריקוד סלוני; 4 מרחס; 6 כיסוי הבית; 7 קיר, מחיצה; 8 עוף-לילה טורף (ח); 9 מצב של מועקה; 12 עובר-אורה; 15 שיח-בר; 16 סכין; 17 ספר של חוקר הקוטב הדרומי, ארמירל בירד; 19 מחבר המחזה האדמה הזאת, שהוצג בהבימה; 20

Crossword grid with numbers 1-104.

60 עליו נאמר "ממשה עד משה לא קם כמשה"; 62 מפרנס; 63 מילת-שלילה; 66 צייר גדול במקום-ההתרחשות; 26 זפת; 27 אחד מארבע הבנים; 29 שמנונית; 30 בורק בקפידה; 33 צמח שחסר בו חומר הכלורופיל; 34 סיב של צמה; 36 בריכת-מים; 37 סיפור שאין בו אמת; 40 איבר-הנקה; 41 ממנה; 44 מטבע יפאני; 46 סוג של מנעול; 47 מחפש; 49 משכב; 50 מעד; 53 בהשאלה — חופש, ישועה; 54 חרק ממשפחת הצרצרים; 55 משענת; 56 תן; 58 סוף סוף; 59 צפור-שיר גדולה (ח); בוסתן; 21 הוראה שאולה (לעו); 23 סימן כמוסיקה; 24 מי שנכח במקום-ההתרחשות; 26 זפת; 27 אחד מארבע הבנים; 29 שמנונית; 30 בורק בקפידה; 33 צמח שחסר בו חומר הכלורופיל; 34 סיב של צמה; 36 בריכת-מים; 37 סיפור שאין בו אמת; 40 איבר-הנקה; 41 ממנה; 44 מטבע יפאני; 46 סוג של מנעול; 47 מחפש; 49 משכב; 50 מעד; 53 בהשאלה — חופש, ישועה; 54 חרק ממשפחת הצרצרים; 55 משענת; 56 תן; 58 סוף סוף; 59 צפור-שיר גדולה (ח);

ישראלים בחו"ל

הפצצה בפסטיבל

האיש מאחורי הפסטיבל,

בפאריס, בירת צרפת,

לו התנכלו בשבוע שעבר

בבית-הקולנוע הוטלה פצצה. היה זה בעת הקרנת סרט על אדולף אייכמן. 18 צופים נפצעו, אולם-הקולנוע נהרס כליל ופסטיבל הסרטים היהודי בפאריס הופסק ליום אחד. מארגן הפסטיבל, אמיל וייס, ישראלי יוצא רומניה בן 37, ויתר על שמירה אישית: "המגן היחיד שלי היא קסדת-האופנוע", אך שמח מאוד כאשר נערכה למחרת הפינוע הפגנת-מחאה המונית, שבה השתתפו אלפים, כולל בכירי ציבור ואמנות. זה הפסטיבל השלישי, אותו יזם ואירגן וייס. ולמרות שכבר נכנס לגירעון של 200 אלף פרנקים (כ־20 אלף דולר) עוד ידו נטויה. קודם יסיים את הפסטיבל השוטף, על 30 סרטים, העוסקים במישפטים על זכויות האדם והפשע הנאצי, ואחר-כך יחשוב מה הלאה.

נשים ערביות. וייס הוא הדוד קישוט של התרבות הישראלית ב־פאריס. הוא מתוכנן ברחובות העיר, לבוש בחליפת-עור שחורה, מרכיב מישקפיים כהים וחובש קסדת-אופנועים. אסטרטגיה אמיתית, אך עם התלבשות הזאת הוא מצליח להיכנס בכל הדלתות הסגורות בפאריס. אם זה משרד-התרבות, אם זאת מישפחת רוטשילד על כל שלוחותיה, ואם אלה סתם יהודים ושאינם יהודים.

אבל לפני שנתיים, אירגן פסטיבל סרטים יהודי-פלסטיני ונחל תבוסה מוחצת.

את הכישלון הזה הוא מסביר כך: "הפסטיבל כלל כמאה סרטים, מתוכם 14 מהארץ, ביניהם שלושה שעסקו בכעיה הישראלית-פלסטינית. סחבק התמים חשב להקדיש שני ערבים לרשימת יהודי-פלסטיני, אלא שהוא לא ידע לאיזו ביצה הוא נכנס.

את המכה הראשונה קיבלתי מהיהודונים הקטנים של הסוכנות היהודית. כשקיבלו לידם את התוכנית וראו שאני מקדיש שני ערבים לדרושי פלסטיני-יהודי, הם פשוט הוכו בתדהמה. אחד מטכניוני אריה רולצין הודיר אותי שאם לא אוריד מהתוכנית את הסרטים המדברים על פלסטינים — לא רק שלא אקבל שום סיוע כספי, אלא שהוא עצמו יפנה למישרידי ממשלה שונים, ויתרה בהם שאינני האיש המוסמך לרבר על תרבות יהודית. הסברתי לו בעברית צחה — כסף אי-פעם לא נתתם לי, מבחינה תרבותית אתם נפל, ואתם עוד כאים להכתוב תנאים; לכו לעזאזל!"

למרות-זאת הוקרנו הסרטים ונערכו סימפוזיונים אחרי הקרנתם. התגובה היתה חצי-חיצי. היו כעז והיו שנכנסו להיסטריה, שכמעט הגיעה לאלימות פיסית. הסרט האחד, עדות של ישראלית למען הפלסטינים היה סרט דוקר-מנטרי, של עדנה פוליטי, בימאית ישראלית המתגוררת בפאריס, שהראה את חיי הפלסטינים אחרי '67 — השינוי שחל בחייהם בעקבות מחברה פיאודלית לחברה תעשייתית, כה הם הפכו להיות פועלים שחורים תחת שילטון זר.

הסרט השני היה סרטו של בימאי ערבי, מישל חליפי, ליד צנרת החי בשנים האחרונות בכלגיה. הסרט סיפר על שתי נשים ערביות, אחת מנצרת ואחת משכם. זו משכם היא אופטימית, מורה באוניברסיטה, הכותבת שירה ושאפתה העיקרית היא לחופש-ביטוי, כאדם וכאשה, בחברה הערבית תחת הכיבוש הישראלי.

לעומתה, האשה מנצרת חיה במצב של חוסר-תיקווה ועוינות. היא אינה מוכנה להתפשר עם קיומה של מדינת ישראל, אחרי שהחרימו ב־1948 את

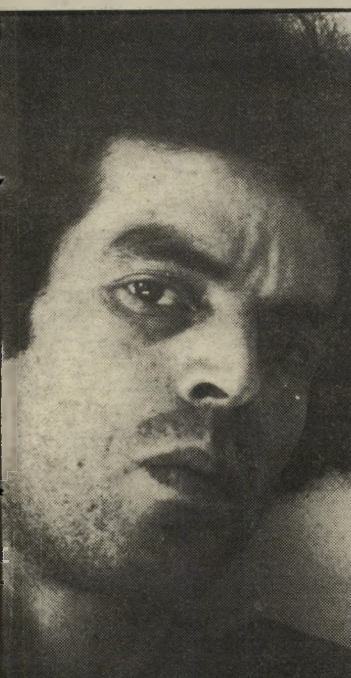
ארמיתיה, כמטרה לכנות איור-פיתוח, שלא נבנה מעולם.

אבל גם עם חליפי וייס לא הסתדר כל-כך. בגלל הירצחו של עיצאם סרטאווי, ימים ספורים לפני הפסטיבל, עמד חליפי על כך שסרטו לא יוצג, אם לא יוקדש הערב לעם הפלסטיני. וייס סירב. (אירגנתי פסטיבל של תרבות ולא פסטיבל פוליטי?)

מסכם היום וייס את הפרשה: "אני לא רוצה להיות נייר-הטואלט של הרה"לילים הציוניים ולא של הפלסטינים הרוגמטיים. שניהם מדברים בנוסחות שאי-אפשר לפרוץ."

עבריי עברי. דרכו של וייס רצופת תפניות. בגיל 17 עלה ארצה, שירת בנח"ל, ולפני 12 שנים הגיע לפאריס, שבה התפרנס מעבודות-בניין. שיפץ בית-ספר של נזירות הביא אותו למחלקה לאדריכלות בבואזר, הא-קדמיה לאמנויות היפות בפאריס. (וכך הפכתי מפידוח לארכיטקט עם ציון לשבח?)

כארכיטקט, שיפץ את אחד מחמשת התיאטרונים של הקרטושרי, המרכז התיאטרוני הגרול ביותר בצרפת.

מארגן וייס

לא נייר-טואלט

הנמצא בעירות ואנסן שליך פאריס. הקרטושרי, שהיה בעבר בית-חרושת ליצור תחמושת (קארטוש, בצרפתית: תרמיל-כדור), מנהל על-ידי לאריאן מנושקין, שטיפחה בזמנו קומנות תיאטרון משלה (תיאטרון השמש), וכיום היא אחת הכהונות הגדולות של התיאטרון בעולם.

מהארכיטקט של התיאטרון הפך וייס למנהל האדמיניסטרטיבי והאמני נותי. אך עד מהרה התאכזב ממה שראו עיניו בתיאטרון: רוב ההצגות היו פאתולוגיות. "היה נדמה לי שאנשים עולים על הבימה תחת לעבור טיפול פסיכיאטרי. אולי זה לגיטימי, אבל אינני חושב שמישהו צריך לשלם כרטיס עבור זה."

או החליט וייס לחזור למקורותיו דווקא, אם כי לא חזרה בתשובה, למרות שהתחיל ללמוד גמרא. התר-צאה: "אם פעם דיברתי עברית כמו תוכי, פיתאום ראיתי שיש בעברית מימד אחר."

וייס אינו מסתפק בעברית, מבקש גם לשפר את התרמית של ישראל בעולם, על-ידי חידוש הציונות האמיתית, הדרך הרוחנית-התרבותית. את זה יעשה על-ידי פסטיבלים נוספים לתרבות יהודית-ישראלית.

לשוב ארצה הוא עדיין לא מוכן. יש לו חשבון לא טוב עם האווירה בארץ, והוא חושש שיירה באדם הראשון שירגזו אותו. אחרי הכל, הוא, כדבריו, ככל זאת, עבריי עברי.

Advertisement for 'המכון הישראלי לספרות נשים קוסמטיקה ופדיוקור' with contact info: 229388, 226066 (יודפת 4) 190 דיזנגוף.

תן טרמפ לחייל